

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ο κ. Αϊμίλιος Βεάκης και τὸ χρηματιστήριον. Ποίησις, μποιησμός και πραγματικότητα. Πῶς ἔγινε ἠθοποιός Ὁ κ. Χριστόφ. Νέζερ. Χημικός, ζωγράφος, τέλος ἠθοποιός. Ἡ ἱστορία τῆς Ἀλίκης. Μιά ζωή χωρίς βάσανα και πίκρες. Ἡ κ. Κατίνα Ἀνδρεάδη. Τὸ γεωπονικὸν δαιμόνιον τοῦ κ. Γ. Παπᾶ. Τὸ ἀνέβασμά του στὸ θέατρο

Σ:

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους συνηθίζουν ν' ἀπογοητεύονται συχνὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους, νὰ δένουν τὰ χέρια και ν' ἀφήνουν τὴν κακὴ μοῖρα τους νὰ τοὺς θυβίση στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία. Κι' ὡστόσο δὲν ἔχουν δίκην. Ἡ ζωὴ εἶνε μία διαρκὴς και σκληρὰ πάλη. Ἀγωνίζεται κανεὶς, ἰδρώνει, κοπιᾶζει και μόνον ἔτσι καταφέρνει νὰ πετύχη τὸ σκοπὸ του. Διαφορετικὰ εἶνε μοιραῖο νὰ χαθῆ στὸν κόσμον τῶν ἀποτυχημένων και νὰ σβύση ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Οἱ ἀνθρώποι ποὺ πάλαιψαν, πάντα πέτυχαν στὴ ζωὴ τους κι' ἀπόδειξις εἶνε οἱ καλλιτέχνες μας:

Ο κ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ

Ὁ μεγάλος δραματικὸς ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου μας, ἴσως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἑρμηνευτὰς τῆς θείας τέχνης ποὺ δὲν ἔνοιωσε σκληρὰ τὴ δυστυχία. Μπορεῖ βέβαια νὰ ἦταν μποῆμ, μπορεῖ νὰ τοῦ ἄρσαν ἢ φιλολογικὲς και καλλιτεχνικὲς παρῆες, μὰ δὲν πείνασε. Ἡ πείνα ἦταν γι' αὐτὸν... φιλολογία μᾶλλον. Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ γονεῖς τοῦ κ. Βεάκη εἶχαν πολὺ διαφορετικὲς ἀντιλήψεις και γούστα. Ἦθελαν νὰ κάμουν τὸ γυιό τους ἀντάξιο τῶν συγγενῶν τους και ἄλλοι τὸν προώριζαν γιὰ μεγαλέμπορο, ἄλλοι γιὰ χρηματιστὴ κι' ἄλλοι γιὰ μεγάλο οἰκονομολόγο. Μὰ ὁ Βεάκης δὲν ἔδινε οὔτε μιά δεκάρα γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς μέλλουσες δόξες του. Τὸ μόνον γιὰ τὸ ὁποῖο ἐνδιαφερόταν ἦταν νὰ γράφῃ ποιήματα και νὰ μελετᾷ βιβλία τοῦ θεάτρου. Ὅταν δὲ εὑρίσκε τὴν εὐκαιρία ἀπήγγελλε στίχους και στὰ κοσμικὰ σαλόνια. Ἐβαζε μιά κάρκλα μπροστὰ του, ἀκούμπαγε σ' αὐτὴν κι' ἄρχιζε ν' ἀπαγγέλλῃ μὲ μεγάλο ταλέντο.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἄργησε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ θρῆ τὸ δρόμο του. Μιά μέρα ἐγκατέλειψε και χρηματιστηριακὲς κ' οἰκονομολογικὲς ἐργασίαις και βγήκε στὸ θέατρο, στὸ ὁποῖο και ἔκανε μιά λαμπρὴ καριέρα. Ὅστόσο αὐτὸς ὁ μεγάλος μας καλλιτέχνης εἶνε περβολικὰ μετριόφρων. Θυμῶνει μόνον ὅταν βλέπῃ νεαροὺς ἠθοποιούς νὰ θορυβοῦν. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ στὴν ἰδέα ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποὺ θέλουν ν' ἀποκτήσουν τὴ δόξα και τὰ χειροκροτήματα πρὶν νὰ μορφωθοῦν και νὰ γίνουν ἀντάξιοι τῆς λατρείας τῶ φίλων τοῦ θεάτρου.

Ο κ. ΧΡΙΣΤ. ΝΕΖΕΡ

Ὁ μεγάλος ἑρμηνευτὴς τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Μολιέρου. κ. Χριστόφορος Νέζερ εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς τοὺς ὁποῖους ἀναφέρομε στὴν σημερινὴ καμπάνια μας ποὺ ἔχει πολυκύμαντον παρελθόν. Ἀρχισε τὴ θεατρικὴ καριέρα του ἀπὸ χημικός! Ναι, μὴ σᾶς φαίνεται καθόλου περίεργον. Αὐτὸς ὁ ἠθοποιός μας μόλις τέλειωσε τὸ Γυμνάσιο, ἐνεγράφη στὴ Σχολὴ τοῦ Ρουσοπούλου μαζὺ με τὸν νῦν μουσικοσυνθέτη και συγγραφέα κ. Καμπάνην. Καὶ οἱ δύο τους εἶχαν πολλὰ ὄνειρα και δὲν δίσταζαν νὰ πνί-

γωνται κάθε τόσο στοὺς ἀλγεβρικοὺς ὑπολογισμούς, στὶς ἐξισώσεις, στὶς συνθέσεις και στοὺς τύπους τῶν διαφορῶν ὀξέων και νὰ προσπαθοῦν νὰ κάμουν μιά νέα συνταρακτικὴ ἀνακάλυψη. Μὰ δὲν κατάφερναν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ κἀνε τὰ χέρια τους και νὰ μουτζουρώνωνται. Μιά φορὰ μάλιστα τυφλώθηκαν τόσο ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῶν ὀξέων ποὺ ὁ Νέζερ πήρε ἀπὸ φόβο τὴ χημεία.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ διαβολικὰ μπουκαλάκια, ἢ χύτρες, ἢ ἀλχημιστικὲς χοάνες, ἢ ἀποστακτικὲς μηχανές, ἢ ἐγκαταστάσεις, ἄρχισαν νὰ τοῦ δίνουν στὰ νεῦρα. Ἐπειτα ἐκεῖνη ἢ ἀπίστια μυρωδιά τῶν ὀξέων! Καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ἦσαν μὰ τὴν ἀλήθεια σατανικὲς ἐπινοήσεις.

Μιά φορὰ ὁ Νέζερ ἔτυχε νὰ παρευρεθῆ αὐτόπτης μάρτυς ἑνὸς δυστυχήματος: Ἐνας συνάδελφός του ἀναπόδογύρισε ἕνα φιαλίδιο μὲ μυρμηκικὸ ὀξὺ και λέρωσε τὰ χέρια του. Ὁ δυστυχὴς ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τοὺς πόνους. Νόμιζε ὅτι τὸν εἶχαν δαγκώσῃ ὀλόκληρα ἑκατομμύρια ἀπὸ σφήκες! Ἐ, τότε πειὰ ὁ Νέζερ τὰ χρειάσθηκε. Αὐτὴ ἢ ἐπιστῆμη ἦταν πάρα πολὺ διαβολικὴ και δὲν ταίριαζε στὸ χαρακτήρα του. Καὶ τότε ἀνακάλυψε ὅτι ἔχει ταλέντο... ζωγράφου!

— Θὰ φύγω ἀπὸ τὴ χημεία και θὰ δώσω ἐξετάσεις στὸ Πολυτεχνεῖο, δήλωσε στοὺς γονεῖς του.

Ἐκεῖνοι μάταια προσπάθησαν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ὁ Χριστόφορος Νέζερ ἦταν ἀμετάπειστος.

Καὶ ἔδωσε ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Πέτυχε φυσικὰ και θὰ γινόταν ζωγράφος ἂν δὲν πάθαινε τὸ μάτι του. Τότε πρότεινε στὸν ἀδελφὸ του Θεμιστοκλῆ Νέζερ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Καὶ ἔμεινε λίγο καιρὸ σκεφτόμενος τί ἐπρόκειτο νὰ κάνη.

Μιά μέρα ὅμως, καθὼς κατέβαινε τὴν ὁδὸ Σταδίου, συνάντησε τὸν Ν. Λύτρα.

— Σὲ ζητοῦσα στὸν οὐρανὸ και σὲ θρῆκα στὴ γῆ, φώναξε τοῦ Νέζερ ἐκεῖνος μόλις τὸν ἀντίκρυσε. Θέλεις νὰ παίξῃς στὸ θέατρο; Μᾶς χρειάζεται ἕνας πρίγκηπας Κάλιξ.

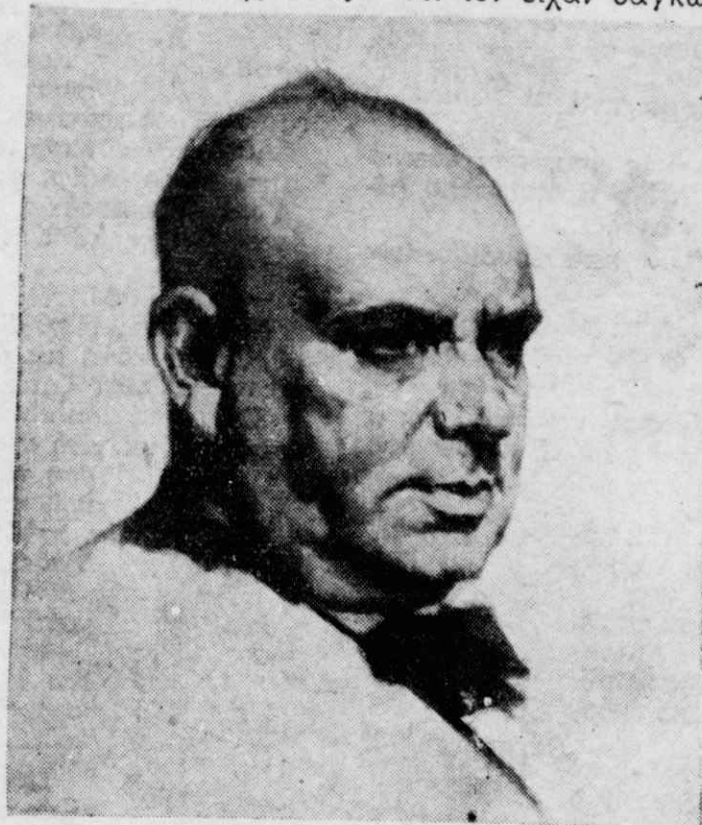
Ὁ Νέζερ δὲν δίστασε νὰ πῆ τὸ ναί. Ὁ Λύτρας τὸν παρουσίασε στὸ

θίασο τῆς Παρασκευοπούλου και ὁ Νέζερ τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ ἔλαβε μέρος σ' αὐτὴ τὴ θεατρικὴ παράστασι ποὺ δόθηκε στὴν Κηφισιά. Ἐπειτα προσελήφθη στὸ θίασο Κυβέλης, πρωταγωνίστησε στὴν Ἐταιρία Θεατρικῶν Συγγραφέων, ἔπαιξε σ' ἕνα πλήθος ἄλλων θιάσων, προελήφθη δύο φορὲς στὸ Βασιλικὸν Θέατρον και τέλος σήμερα συνεργάζεται μὲ τὴν Ἀλίκην.

Ὁ κ. Νέζερ εἶνε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρίστους Ἑλληνας ἠθοποιούς.

Η κ. ΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Γιὰ τὴν Ἀλίκη, τὴν ἀντάξια κόρη τῆς Κυβέλης, δὲν ἔχαυμε νὰ ποῦμε και πολλὰ πράγματα. Δὲν δοκιμάσθηκε στὴ ζωὴ της, ὅπως κ' ἢ περισσότερες καλλιτέχνιδες τοῦ σοβαροῦ μας θεάτρου. Ἄλλωστε ἢ Ἀλίκη τὰ θρῆκε ὅλα ἔτοιμα, ὅπως λένε. Βρῆκε ἀκόμη ἄρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀναδειχθῆ και (Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

Ὁ κ. Αϊμίλιος Βεάκης
(Πορτραῖτο τοῦ κ. Ἀπ. Γεραλή — Φωτογρ. Γ. Μπούκα)

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΛΕΙΔΙ'.

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

σταματήση στο κατώφλι... Μά ή ώρα είχε πέντε και δέκα... Κ' ή Γκιγεμέτ θα βρίσκεται πειά κοντά στο φίλο της...

Που είχε αυτή ή οδός Στρατηγού Ντυράν;

"Ενας άστουφύλακας, τόν οποίο ρωτάει ό 'Εμμανουήλ, τόν πληροφοροει.

Φτάνει μπροστά στον αριθμό 4, μπροστά στην πόρτα του Ισογείου...

Τό κλειδί βρίσκεται στο χέρι του, ψυχρό σαν τό άτσάλι ενός ρεθόλθερ...

Τήν άνοίγει ανάλαφρα...

Παρ' όλο αυτό κάνει λίγο θόρυβο, γιατί τό χέρι του τρέμει...

Μπαίνει σ' ένα σκοτεινό προθάλαμο.

Μουρμουρίσματα άκούγονται από τό διπλανό δωμάτιο και μι' άχτίνα τριανταφυλλένιου φωτός περνάει κάτω από τήν πόρτα...

Ναί, μέσα στη κάμαρη ή κουρτίνες είχε τραθηγμένες, μά μιá λάμπα είν' άναμμένη...

Ό 'Εμμανουήλ διστάζει, με τό μέτωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα... άνασαινοντας βαρείά.

Θεέ μου, πόσο κακό τού κάνει αυτό...

Κι' έπειτα μ' ένα ξαφνικό σπρώξιμο, άνοίγει τήν πόρτα...

Μιά κραυγή άκούγεται... 'Η κραυγή πού περιμένε ν' άκούση. 'Η κραυγή τής ένοχης γυναίκας πού συλλαμβάνεται...

Μά...

— Μαμά! φωνάζει ό 'Εμμανουήλ.

'Η γυναίκα πού είν' εκεί, ή ένοχη γυναίκα είν' ή μητέρα του!

Τό πράγμα είχε άλλωστε πολύ άπλό. Τό γράμμα είχε μονάχα τή διεύθυνσι: «Κύριον Λαθανιαντέρ». 'Υπήρχαν δυό κύριοι Λαθανιαντέρ στο έργοστάσιο... Τό γράμμα λοιπόν ήταν για τόν πατέρα του...

'Η Γκιγεμέτ είχε άθώα... Ναί, επί τέλους, για τή στιγμή είν' άθώα... 'Ολες ή γυναίκες μπορούν να προδώσουν, άφοδ... άφοδ...

Ό 'Εμμανουήλ είν' άνακουφισμένος, μά δέν άναπνέει καλύτερα. Νοιώθει ένα πόνο λιγώτερο ζωηρόν από πριν, μά πολύ πύ βαθύ... 'Ενα πόνο πού, τό καταλαβαίνει, δέν θα τού περάση ποτέ, ένα πόνο άθεράπευτο...

'Η μητέρα του τραυλίζει:

— 'Αγαπημένο μου Μωρίς... 'Ακουσε...

«'Αγαπημένο μου». Είχε μιá λέξις πού δέν μπορεί πειά να τήν άκούση. «'Αγαπημένο μου», είνε δυό λέξεις πού μιá γυναίκα τις λέει και στον φίλο της... Αυτό δέν τό είχε σκεφτή ποτέ ως τότε...

Ό άντρας πού στέκεται εκεί, χαμένος, άποθλακωμένος, είνε ό κ. Γκριμπουα, ό φίλος τού πατέρα του πού πήγαινε κι' έτρωγε κάθε βδομάδα στο σπίτι τους.

— 'Αγαπημένο μου... ψιθυρίζει πάλι ίκετευτικά ή μητέρα του.

Τί περιμένει τάχα να τής πη;

Δέν μπορεί να τής πη τίποτε, δέν έχει να τής πη τίποτε... Σάν τρελλός, κάνει άπότομα μιá μεταβολή και φεύγει...

'Εκείνο τό πρωί, ό 'Εμμανουήλ είχε νομίσει πώς έγινε πραγματικά άντρας, έπειδή ένοιωσε πώς ήταν μόνος διευθυντής τού έργοστασίου, χωρίς τόν πατέρα του...

Μά δέν είχε γίνει έντελώς...

'Υπήρχε ακόμα μέσα του ένα μικρό παιδί πού λάτρευε τή μητέρα του, τή μικρή του μαμά...

Τώρα, τό παιδί αυτό είχε πεθάνει...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Ο ΜΠΟΕΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 12)

Ο Βερλαίν δέν άπάντησε τίποτα, μά έξεσπασε σε δυνατά κι' άκράτητα γέλια.

Είχεν άντιληφθή ότι ό «μεθοδικός», ό «ταχτικός» Κοππέ έχασε τό καπέλλο του στην κρεμάστρα τού καφενείου.

Ό Κοππέ ντροπιασμένος, διέκοψε τό κατηγορητήριό του, άρχισε κι' αυτός να γελάει και οι δύο φίλοι έσφισαν μ' έγκαοδιότητα τα χέρια τους.

Ό Βερλαίν έμεινε ως τό τέλος τής ζωής του ό ίδιος, όπως ήταν πάντοτε, μά αυτό δέν τόν έμπόδισε καθόλου να θεωρηται σήμερα ως ένας από τους τέσσερες - πέντε μεγαλύτερους Γάλλους ποιητάς τού αιώνος του.

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΕ ΡΟΥΖ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

να γίνη πασίγνωστη. Πριν γίνη λοιπόν ήθοποιός ήτο μαθήτρια τού Κονσερβατουάρ και πύ πριν άκόμη ήταν μαθήτρια τού σχολείου. Κανένα ένδιαφέρον δέν παρουσιάζει λοιπόν για τήν δημοσιογραφική αυτή έρευνά μας. 'Ηρκέσθη ν' άκολουθήση τόν ένδοξο δρόμο πού τής χάραξε ή μητέρα της.

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Για τήν Κατίνα 'Ανδρεάδη μπορεί να πη κανεις τα ίδια πράγματα. Πριν να γίνη ήθοποιός ήταν ένα κορίτσι τής καλής κοινωνίας με όλες φυσικά τις άνέσεις του και τήν άρτία μόρφωσί του. Δέν πείνασε και δέν πάλαψε στη ζωή της για ν' άναδειχθή. 'Η Μαρίκα Κοτοπούλη τήν έκανε γνωστή στο κοινόν και ή 'Ανδρεάδη με θάρρος τράβηξε μπροστά. 'Εκανε δικό της θίασο, δικό της θέατρο και δικό της κοινό πού τήν λατρεύει.

Ο κ. Γ. ΠΑΠΑΣ

Ό κ. Παπās είχε διαλέξει αρχικώς τό πύ πεζό και τó πύ άκατάλληλο για τόν χαρακτήρα του έπάγγελμα. 'Ακολουθώντας τήν έπιθυμία των δικών του και πρό πάντων τήν κλίσι του, έγινε γεωπόνος. 'Εφτασε όμως να παρακολουθήση λίγες φορές τό θέατρο για ν' αλλάξει γνώμη και να παρη τήν άπόφασι να γίνη ήθοποιός. Και πραγματοποίησε εϋτή τήν έπιθυμία του. Σήμερα ό κ. Παπās είνε ένας καλός ήθοποιός.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: "Αλλα έπαγγέλματα των ήθοποιών μας.

ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΙΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

κτύταζε μ' άγρια μάτια.

— Ό ήλίθιος είσαι συ, τό καταλαβαίνεις; φώναξε. Πίστεψες λοιπόν ότι γύρισα πίσω, έπειδή διάβασα τό σαχλό γράμμα σου; "Όχι, φίλε μου! Γύρισα γιατί έχω καλή καρδιά και γιατί κατάλαβα πώς έφταιγα. Δέν μου χρειαζόταν όμως, ήλίθιε, κανένα γράμμα για να άναγνωρίσω τό σφάλμα μου!... Βλέπω με λύπη τώρα ότι έκανα μιá μεγάλη άνοησία. 'Εσυ έμεινες ό ίδιος. Είσαι ένας έγωιστής! 'Ενας άνυπόφορος έγωιστής. Λοιπόν, για να σε τιμωρήσω, θα φύγω πάλι. Κι' αυτή τή φορά, σου τ' όρκίζομαι, για πάντα!...

Κ' ή Λιζέττα έφυγε χτυπώντας πίσω της τήν πόρτα. 'Από τότε δέν ξαναγύρισε πειά...

Αυτή λοιπόν είνε ή άπίστευτη περιπέτειά μου, πού δείχνει τόν χαρακτήρα όχι μόνο μιās γυναίκας, αλλά και πολλών άλλων. Θέλω όμως να προσθέσω σ' αυτό ότι πολλοί άνδρες σε κάτι τέτοιες περιστάσεις, είνε πραγματικές γυναίκες...

ΖΑΝ ΛΑΣΣΕΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

ών...

'Εξ ένστίκτου κτύταζε προς τό ταβάνι. Κ' είδε τότε τό βαθύ θόλο τού κρεββατιού του να κατεβαίνει άργά... Σε λίγο θα τόν συνέτριβε με τόν όγκο του.

'Ενας τρελλός φόος δεκαπλασίασε τις δυνάμεις του. Γλυστρώντος προς τό πλάι, πήδηξε κάτω άπ' τό κρεβάτι και ρίχτηκε προς τήν πόρτα, πού έτριξε κάτω άπ' τό βάρος του, χωρίς ωστόσο να ύποχωρήση. Ό Τζών τράβηξε τό πιστόλι του :αι πυροβολώντας στην κλειδωνιά της, τήν έκανε κομμάτια. "Επει' από μιá στιγμή ήταν έλεύθερος.

Δέν θυμήθηκε ποτέ πώς κατώρθωσε να βγη άπ' τό σπίτι. Τόν ξαναβρήκαν κατά τό μεσημέρι, να πλανιέται κοντά στο Μπάουμ μισότρελλος...

'Η άστυνομία πού ανέλαβε τήν ύπόθεσι, δέν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη ποτέ τό μυστηριώδες σπίτι τού δάσους, ούτε και τό μονοπάτι πού ώδηγούσε σ' αυτό. Λες και τό είχε καταπιή ή γη.

WILLIAM HALLAT